

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 3.

Pondělí, 22. června 2020

V pátek jsem šla znovu na emigraci; editel emigráku, doktor Ibrahim, byl starý pán a jak moc radost ze mne neprojevoval. Řekl mi, že jsem první emigrantka, co tu je z Československa, že tu jednou byli dva Rusi - ovšem to už dávno... Teď jsou tu první vlnou uprchláci z Angoly. Dal mi telefon na sebe do nemocnice. Jinak se zdá, že nic víc pro mne momentálně udělat nemůže. Musím prostě čekat... Moji přátelé se mezitím chystali k odjezdu.

Měli o mne obavy: "Váš to určitě, že jste jsi tady v bezpečí?, ptal se mne jeden z nich, Mustafa. Řekněte si vzpomínám, že někdy předtím takový jacy - tati ACEE a že je Alá - r vrátil zpátky... Jak jste na tom v Tunisu?"

„Mustafo,“ zasmála jsem se, „přece každá mus - věď, že Alá - r je komunistický! Co je to proba napadlo?“

"A Tunis?"

"Nevím, ale zatím to vypadá, že mne nikdo nevyhazuje..."
- a sama sobě jsem honem podržela palečky.

Alá - ani odjeli.

Bude mi tu bez nich smutno. Ale život je o setkání - a loučení... Abych si spravila náladu, šla jsem se podívat do muzea v Bardo, kousek od university. Mají tam nejvážnější sbírku fresek na světě. Některé zvláštně ten student pomalovanými křídly ukliduje...

Pak šla jsem na souk do Médny, neměla jsem co dělat. Byla to dlouhá zká ulice dle dle ná kostkama s rannými uličkami napravo i nalevo. Dalo se tam levně najít, koupit koberec, šperky, vodní - mky, tepaně talá - e, zlato...

Tohle se mi na Tunisu líbilo nejvíce. Ta krásná zmrzlá barev a sortimentu. Ovšem věď jsem, že a si koupím cokoli, zaplatím nejvyšší - močnou cenu, protože jsem bledá. Tak jsem raději nic nekupovala. Bylo to docela lehké, protože jsem už stejně neměla skoro žádných peněz, to byl jeden z důvodů, proč jsem doufala, že se mi podaří odjet. Když zaplatím je za hotel, už nebudu mít starosti co s penězi - ale zatím mi starosti, co bez peněz.

Prošla jsem soukem na hlavní ulici, pojmenovanou podle tuniského presidenta, Avenue Habib Bourguiba. Tunis je moc hezké místo, dva pruhy silnice rozdělují stromy, kde jsou ranní kiosky s knihami, květinami a cigaretami, místo kupodivu dobře udržované a nepláň - velké, děje se projít od souku až dolů k vlákům na Carthage během hodiny.

Zastavila jsem se v jednom malém kavárničce, kde byly stolky venku a u jednoho jsem si sedla. Už jsem byla dost unavená, slunce na mne bylo přece jenom někdy moc. Už jsem si v jednom mladého zmrzlého chlapce, dokonce jsem mu dala jednu nebo dvě almušnu. Nemohl chodit, měl zkrácené nohy pod sebou a posunoval se na rukou po zemi. Otočila jsem se, a srdce se mi málem zastavilo. Připlazil se za mojí - šidli a snažil se mi sundat kabelku!

V poslední chvíli jsem ho chytila za ruku a vyvrála mu ji. Pak jsem se ještě dala hodinu těšila hrůzou, co by bylo, kdyby se mu něco stalo? Akcident nezstal nepovímnut, a hoch byl okamžitě vyhozen. Na tohle jsou Tunisani dost choulostiví, turismus je jedna z věcí, ze které Tunis žije. (Později, když už jsem uměla trochu arabsky a někdo mne na ulici pronásledoval,

otočila jsem se, šla proti němu a řekla mu v arabštině: "Chceš problém s policií?" (Každá zmizel jak stín.)

Peníze... možná nejsou
dávány, ale když člověk nevě, kde bude zkrátka spát nebo co bude zkrátka jíst, stávají se nesměrně dávámi a člověk nenachopen myslet na nic jiného.

Easto jsem se zastavovala v
katolickém kostele na náměstí, byl tam stín, klid... a když jsem nebyla
nabídnuta, nejednou jsem se obracela k Bohu "aby mi pomohl, poradil, co dal?"

Ještě stáje mne dával ten kluk
za moji - řidi, když se mu bávala kráje povedla, byla bych ztracena...sama a
bez peněz, v tiché zemi?

Zastavila jsem se za Saidou na
emigráku. Docela jsme se uškrámaly.

"Aleno, máš nějaké peníze na
švédské ambasádu. Právě ti otec poslal nějaké peníze."

Nemohla jsem jinak věřit,
že mi pomohl švédský B, i když teda těch peněz moc nebylo. Máj konzul se opřel
dával a řekal, že je to ostuda, poslat mi pouhých 200 švédských franků, když
mu slovně řekli, v jaké jsem situaci.

Čekám ambasádu mu přizvukovala.

Ale já jsem byla ráda, že jsem dostala aspoň něco. Mám zaplatit hotel. A
stejně už se brzo budu muset odstěhovat. Právě zdniny za chvíli končí - a studenti
se znovu stěhovat zpátky na koleje.

Kam půjdu já? Alena,
Yukon